ET FORLÆNGET WEEKENDOPHOLD PÅ BORGMESTERBAKKEN BLEV METTES REDNING

Mette sidder overfor Henrik, som er forstander på Borgmesterbakken. Det har hun gjort så mange gange før, men i dag er alligevel anderledes. Henrik kan godt mærke på hende, at der er noget galt, og da Mette ikke selv siger noget, spørger Henrik for sjov, om Mette er gravid. "Ja, det er jeg", konstaterer Mette, og så bliver der stille. Helt stille!

Rikke Adolf, Kommunikation Borgmesterbakken

Mette bryder ud i et stort grin, når hun tænker tilbage på den dag, hvor hun delte nyheden om sin graviditet med Henrik. Mette har fuld forståelse for, at hendes omgivelser var bekymrede over graviditeten, for det var hun også selv.

Når man kender Mette og Mettes historie, forstår man, at hun må have følt sig både glad, usikker og bange den dag på Henriks kontor, hvor livet havde slået endnu en kolbøtte.

I dag er Mette 23 og bor sammen med sin kæreste og lille dreng, som går i vuggestue. Mette fortæller, at det vigtigste for hende er, at hendes søn ikke skal igennem de samme ting, hun selv har oplevet. Takket være den hjælp hun har modtaget, er der heldigvis håb for, at hendes ønske vil gå i opfyldelse. For at starte et sted fortæller Mette, at det hele begyndte med, at hun blev smidt ud hjemmefra som sekstenårig. I en kort periode boede Mette i egen lejlighed, men efter Mettes eget udsagn var der alt for meget rod i hendes hoved til, at hun magtede en tilværelse på egen hånd. Det hele kulminerede med et sammenbrud og Mette fortæller:

Ingen tager på børnehjem for hyggens skyld

"Det stod klart for alle og enhver - inklusiv mig selv - at jeg havde brug for al den hjælp, jeg kunne få. Derfor sagde jeg 'ja' til at tilbringe en weekend på Borgmesterbakken, så de kunne hjælpe mig med at lægge en plan for, hvad der videre skulle ske. Det blev vist det, man kan kalde et forlænget weekendophold, for jeg endte med at være der i to et halvt år".

Der er både rynker i panden og smil på læben, når Mette tænker tilbage på tiden på Borgmesterbakken. Mette fortæller, at hun har mange gode minder fra Borgmesterbakken, men samtidigt er der, som Mette siger, ingen, der tager på børnehjem for hyggens skyld.

"Jeg synes, at pædagogerne på Borgmesterbakken var gode til at takle mig. Specielt i begyndelsen blev jeg tit vred og gik min vej, så snart jeg ikke fik min vilje. Jeg var nok ikke så samarbejdsvillig, selvom det var mit eget valg at bo der. Når man ikke er samarbejdsvillig, så tror man, at alle er imod én, og det var sådan, min virkelighed var. Jeg synes personalet tog mine vredesudbrud meget stille og roligt, men man kan sige, at hvis jeg havde været i stand til at træffe velovervejede beslutninger, så havde jeg nok heller ikke boet på Borgmesterbakken. Noget af det der virkede rigtig godt i forhold til mig var, at personalet ikke forsøgte at diktere, hvad jeg skulle gøre. I stedet lyttede de til mig og gjorde det bare klart for mig hvilke konsekvenser, jeg kunne forvente, hvis jeg gjorde det ene eller det andet. Det kunne eksempelvis være, hvis jeg ikke ville stå op om morgenen og gå i skole. Den naturlige konsekvens af det er, at man risikerer at komme bagud med sit skolearbejde og på sigt får svært ved at gennemføre sin uddannelse, hvis det bliver et mønster. På den måde var de gode til at stille tingene op på en måde, som gjorde det nemt at træffe det åbenlyst mest fornuftige valg selv for en forvirret teenager som mig".

Efter at have boet på Borgmesterbakken i to og et halvt år, spørger en pædagog Mette, om hun kunne tænke sig at blive skrevet op til en lejlighed. Det vil Mette gerne, men da Mette føler sig utryg ved overgange, bliver hun tilbudt en plan for udslusning. I Mettes tilfælde bliver det aftalt, at Mette beholder sit

værelse på Borgmesterbakken den første måned, hvor hun er flyttet i egen lejlighed.

"Det var mest tanken om at skulle sove alene i lejligheden, der gjorde mig utryg. Derfor beholdt jeg værelset på Borgmesterbakken den første måned, så jeg kunne tage derop, hvis jeg gik helt i panik. Jeg nåede aldrig at benytte mig af det, men det var rart at vide, at muligheden var der. Jeg kom forbi og spiste aftensmad et par gange om ugen i løbet af den måned, men det var det eneste".

Efter udslusningsperioden bliver Mette tilbudt at fastholde kontakten til Borgmesterbakken igennem et efterværn, for Mette havde og har stadigt brug for tryghed og støtte til at overskue tilværelsen. Det er meget forskelligt, hvor mange timers efterværn en ung har behov for, og hvad timerne bliver brugt til. Det kan være timer, der bliver sat af til at hjælpe den unge med at holde en døgnrytme, til sparring når livet generelt er svært, til at overskue den daglige økonomi og mange andre ting. Det var i perioden med efterværn, at Mette opdagede, at hun var blevet gravid. Mette troede slet ikke, at hun kunne blive gravid, for den besked havde hun fået fra lægerne. Derfor var hun ikke i tvivl om, at hun ville beholde barnet, selvom graviditeten med god grund vakte bekymring hos både Mette selv og hendes omgivelser.

"Pædagogerne fra Borgmesterbakken tog med, når jeg var til jordemoder og særligt en af pædagogerne, der havde fået børn et par år før mig, talte jeg meget med om de ting, jeg oplevede som mor. Borgmesterbakken tager stadigt med, når der er møder, jeg skal deltage i. Jeg synes, det kan være svært at holde hoved og hale i, hvad der bliver sagt til møder, hvis der er mange med. Så er det rart at have nogen, der kan hjælpe med at holde overblikket for mig. Når jeg fylder 23, bliver min efterværn afsluttet, og det kan jeg godt frygte lidt.

Heldigvis ved jeg, at jeg altid er velkommen på Borgmesterbakken, hvis jeg er ude at skide eller bare har lyst til en snak

Mette tøver ikke et øjeblik, når hun bliver spurgt, hvilken betydning, hun tror beslutningen om at flytte på Borgmesterbakken, har haft for hendes liv.

"Det er den bedste beslutning, jeg nogensinde har taget. Det har været min redning. Hvis ikke jeg var flyttet på Borgmesterbakken, havde jeg sikkert fundet mig en eller anden bølle igennem den omgangskreds, jeg var en del af. Guderne må vide, hvad der ellers var sket. Det bryder jeg mig faktisk slet ikke om at tænke på."